

230. Om hundred Aar er alting glemt.

Moderato.

mf

1. Om hun - dred Aar er al - ting glemt, Ven - ner, hvad end vi
 her maa li - de; thi lad os væ - re gla - de stemt,
 sæt - te de mær - ke Gril - ler til Si - de! Den Rus, som vi i
 Af - ten faar, er so - vet ud om hun - dred Aar.

cresc.

2. Vil Lykkens Hest ej gaa i Trav,
 Broder! giv den af Glædens Sporer;
 generes stundom du ved Krav
 af Veksler, Renter, Kreditorer,
 trøst dig: at, hvordan det end gaar,
 du kræves ej om hundred Aar.

3. Og hvis din Pige nu og da
 elsker dig kun lidt mer end Fanden,
 da er der fler, hvor hun kom fra;
 se dig om, du finder en anden.
 Pluk Glædens Roser, hvor de staar,
 du ser dem ej om hundred Aar!

4. Synes din Vandel ej tilpas,
 lyster en mundkaad om dig skumle,
 gør Ret og Pligt, og tøm dit Glas;
 lad saa Kreti og Pleti mumle;
 Klafferlysten vel forgaar,
 om ikke før, om hundred Aar.

5. Men, dersom du er Ægtemand
 til en Hustru, der er Xantippe,
 som sætter paa dit Glas en Rand,
 hvortil desværre du maa nippe,
 vid, den Ægtestand Ende faar,
 om ikke før, om hundred Aar.

6. Derfor Elskov, Venskab og Vin
 - dog, notabene, af den ægte-
 nydt med Glæde, er Medicin;
 Druens Virkning man ej kan nægte.
 Thi lad os være glade stemt,
 om hundred Aar er alting glemt!

C. Sæberg.